

[Socialministeren.]

det tror jeg man må se i øjnene. I dette tilfælde lykkedes det ved et formandskifte at komme ind på en mere aktiv linje. Der er grund til at fremhæve den interesse og dygtighed, som den nye formand, amtmand Wechselmann, lagde i sin formandsgerning.

Arbejdet har været vanskeligt, bl. a. fordi kommissionen nærmest har haft karakter af et politisk udvalg. Arbejdet i kommissionen har imidlertid ikke været spildt. Det er lykkedes at formulere en skitse, der kunne samle arbejdsløshedskassernes repræsentanter; og uden dette forarbejde havde jeg ikke været i stand til at fremsætte det forslag, der her foreligger.

Af den beretning, som jeg modtog fra kommissionen, fremgik det med al tydelighed, at der ikke var nogen som helst mulighed for at nå til blot nogenlunde enighed, og jeg anså det derfor for forsvarligt at overføre det videre arbejde med selve den økonomiske struktur fra kommissionen til folketinget. Forandringen er jo ikke så særlig stor, når man har overværet forhandlingen her i dag. De to hovedfigurer fra kommissionen — jeg ser her bort fra den højtærede kommissionsformand — er også hovedfigurer her i tinget og i det kommende udvalg, de ærede medlemmer hr. Poul Sørensen og hr. Hans Rasmussen. Det var de politiske faktorer, der i kommissionen blev de afgørende, og når de, som det skete, gik i clinch, kunne det være naturligt at lade sidste omgang foregå her inden for snorene. Det kan i hvert fald ikke være i strid med demokratiets idé.

Når det ærede medlem hr. Lorentzen tøvede i sin tid, var det måske i håb om, at en eller anden ændring i arbejdsløshedskassernes situation ville vise sig, som kunne motivere en aktivisering af kommissionen. Det er i hvert fald en elskværdig forklaring. En sådan ændring indtraf, da Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse kom i vanskeligheder; og da forslaget om kassens ordening var til behandling her i tinget, det skete i slutningen af 1956, udtaltes det fra alle sider, at behandlingen i kommissionen måtte fremskyndes. Spørgsmålet burde, sagde man både fra venstres og fra konservativ side, løses i sammenhæng med en samlet revision af lovens tilskudsregler.

Jeg stod nu, da Arbejdsmandenes Ar-

bejdsløshedskasse på ny kom i vanskeligheder, over for den opgave at skulle fremsætte et forslag så nogenlunde svarende til det, der blev fremsat i fjor, men jeg anså det på linje med oppositionens ordførere i december 1956 for nødvendigt at se den pågældende arbejdsløshedskasses situation i sammenhæng med alle de andre arbejdsløshedskassers situation. En virkelig bedømmelse var ikke mulig, medmindre der forelå et helhedsbillede, og jeg anså det for min parlamentariske pligt at tilstræbe et sådant helhedsbillede og tilstille folketinget det, og det er det, der er sket.

Jeg har på basis af den skitse, der blev tilstillet mig, udarbejdet et forslag, der efter min bedste overbevisning er af sober og saglig karakter. Jeg har lagt den største vægt på, at der blev skabt en forsvarlig ordening, en administrativt holdbar ordening og en økonomisk overkommelig ordening. Arbejdsdirektør Borreschmidt har om den skitse, der danner grundlag for forslaget, udtalt — det står i underbilaget til bilag 5 til lovforslaget —:

„Den således foreslåede tilskudsordening . . . må principielt anses for at frembyde fordele i forhold til den gældende tilskudsordening såvel af teknisk-administrativ art som i henseende til formålet: en forbedring af de vanskeligt stillede kassers forhold.“

Denne udtalelse kan stå som en generalnævner for sagkundskaben i dette spørgsmål. Hertil kan føjes kommissionsformandens udtalelse, som er at finde i bilag 6:

„Skitsen er . . . både i principiel og praktisk henseende så rigtig med henblik på den stillede opgaves løsning, at formanden vil anbefale, at der arbejdes videre med skitsen.“

Ingen vil nægte, at det er et vanskeligt og kompliceret område. De 64 kasser har forskellige kontingentsatser, forskellig formuестørrelse, forskellige ydelser, og det er ikke muligt at skære igennem feltet med en ny rationel linje, uden at der her og dér sker lidt overlast på polituren. Jeg har handlet skånsomt over for de kasser, der er vanskeligt stillet, og det har medført visse konsekvenser over for andre kasser. Det kan ikke være anderledes, hvis der skal være tale om logisk sammenhæng i opbygningen og rimelig menneskelig hensyntagen.